

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Η ΜΠΟΕΜΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ

Ο Αρθούρος Ριμπώ.

Ο χαϊδεμένος των γονέων του. Τα πρώτα παραστρατήματα του ποιητού. Η λατρεία της μητέρας του Βερλαίν για το παιδί της. Η μητρική στερηγή...

Ένας απ' τους μεγάλους συγγραφείς που έζησαν ζωή περιπετειώδη, μποεμική και δραστηριομένη...

Ο πατέρας του Βερλαίν ήταν αξιωματικός του γαλλικού στρατού, άνθρωπος φιλόσοφος και εθνομικός...

Ήταν επίσης αγαθή και καλόκαρδη γυναίκα, σκεπτικώς ανεξάρτητη οικονομικώς.

Τόσο ο πατέρας του, όσο και η μητέρα του, αγαπούσαν τον μικρό τους Παύλο υπερβολικά, σε βαθμό μάλιστα που δεν του χαιρόσαν ποτέ το χατίρι...

Από μικρό παιδάκι ο Βερλαίν ποτέ του δεν ήταν ήσυχος κι' Ισορροπημένος. Είχε αφάνταστη υπερευαίσθησία κι' ήταν έντελως ανίκανος να συγκρατήσει τον έαυτό του.

Όσοι, τα παιδικά του χρόνια πέρασαν σχετικώς ήρεμα, χωρίς περιπέτειες. Μά όταν τελείωσε τις σπουδές του, τον κυριεύσε τό ένα από τα δύο μεγάλα πάθη του...

Έτσι κάθε βράδυ πειά ο Βερλαίν γύριζε στο σπίτι του τούγα στο μεθύσι. Μεθύσις μέχρι τέτοιου σημείου, που έβραζε να τον περιμένει στο σπίτι η μητέρα του...

Η ζωή αυτή εξασκούθησε επί χρόνια, πηγαίνοντας απ' το κακό στο χειρότερο, χωρίς καμιά ελπίδα βελτιώσεως και σωτηρίας. Είχε πεισι πειά ο Βερλαίν με τα μούτρα στην καρδιά...

Έπιανε φίλιες μ' άποιοσδήποτε, με άνθρωπος που δεν ήταν άξιος για τί συντροφιά του, με τύπους ελάττους, επικινδύνους, αμαρτωλούς, ανηθικούς...

Νεώτατος άξίωσι ο Βερλαίν, παντρεύθηκε μιιά χαριστωμένη νέα, τη Ματθίλδη Μοτέ. Θέλησε ο ίδιος τον γάμο αυτό, με την ελπίδα ότι θα θεραπευόταν και θα λειτουργόταν απ' τα ελαττώματά του...

Την ημέρα μάλιστα του γάμου του, πρό της ιερουτελειότητας, πήρε τη Ματθίλδη παρ'αίματα και της είπε:

Ματθίλδη, σε παρακαλώ, άμείσως απ' τη στιγμή που θα γίνης γυναίκα μου, βοήθησέ με να βρω απ' την άβυσσο, μέσα στην όποια μ' έχουν κολήσει τα ελαττώματά μου...

Μολαταύτα, η Ματθίλδη, παρ' όλη την καλή της θέληση και τις προσπάθειές της, δεν μπόρεσε να τον βοηθήσει, να τον φέρει στον ίσιο δρόμο, να τον σώσει...

Έτσι, λίγες μέρες μετά τον γάμο του, ο ποιητής ξανάγχισε πάλι τα παλά του. Κι' όπως ήταν έπιόμενο, δεν άργησαν ν' άρχίσουν κι' η συζυγική σκηνές. Γνώριες καθημερινές άβάσταχτες...

Έκαμα μιιά πράξι θαρραλία. Έφυγα για να πάω εις άναγήτρην της άληθινής αγάπης, μακριά από μιιά μονότονη και άνιαρη ζωή.

Μετά την εγκατάλειψη της συζύγου του, ο Βερλαίν πήγε στις Βρυξέλλες. Εκεί συνεδέθη στενά με τον Αρθούρο Ριμπώ, τον νεαρό ποιητή...

Ο Αρθούρος όμως άρνιόταν να ικανοποιήσει την επιθυμία αυτή του φίλου του, ο Βερλαίν επέμενε κι' άρχισαν ύστερικώς φιλονεικίες μεταξύ των, βρισιές, κλάματα κτλ. κτλ.

Ένα μεσημέρι, τέλος, ο Βερλαίν πήγε κι' άπόρρασε ένα πιστόλι. Όταν γύρισε στο σπίτι, όπου έμεναν με τον Ριμπώ, έκεινος τον ρώτησε:

Τί είν' αυτό; Τί τόπλεες και τό άγόρασες; Αδτό είνε... για σένα... για μένα... για όλους! του άπάντησε με μιιά παράξενη λάμψη στα μάτια ο ποιητής.

Και ξανάβαλε τό πιστόλι στη θήκη του.

Σέ λίγο άρχισε πάλι να παρακαλή τον Ριμπώ να τον άκολουθήσει στην Άγγλία. Γονάτισε μπροστά του κλαίγοντας και τον έξωόκιζε με δεχτή να φύγουν μαζί. Όρες δόλόκληρες βόσταζε ή σιγήν αυτή. Στο τέλος ο ποιητής σημάθθηκε έπιάνο και φώναξε άγρια στον Αρθούρο:

Όστε αυτή είνε ή τελευταία σου λέξις; Δεν έννοεις νάρθης μαζί μου στην Άγγλία;

Όχι είνε πώς μου είνε αδόνатов, του άπάντησε ήρεμα ο Ριμπώ.

Πολύ καλά λοιπόν... Κι' ο Βερλαίν, χωρίς να χάσει καιρό, έβγαλε τό πιστόλι απ' τη θήκη του και περοβόλησε τον φίλο του, που τόσο αγαπούσε.

Είντυχός και για τους δύο, ή σφαίρα τραυμάτισε τον Ριμπώ έλαφρά. Μετά την πράξι του αυτή, ο Βερλαίν συνελήθη, δικάστηκε, καταδικάστηκε σε φυλάκιση δεκαοχτώ μηνών κι' εκλείστηκε στην περιφημη βελγική φυλακή του φρουρίου Μόνε...

Ο Παύλος Βερλαίν.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙ

Η ποιησις είνε ζωγραφιά που μιλάει κι' ή ζωγραφική είνε άφρονη ποιησις. Στιμονιδής. Η ποιησις είνε ή ανώτερη απ' όλες τις τέχνες, γιατί μπορεί να παραστήση τό άπειρο. Κουζέν. Μπορεί κανείς να είνε ποιητής χωρίς να γράφη ποιήματα. Ουδέποτε όμως μπορεί να είνε ποιητής έκεινος που σνθέτει φηγοζούς και κακότεχνους στίχους. Τζών Λούμποζ. Ο ποιητής είνε δημοιοργημα της φύσεως. Διεγείρεται απ' τη νοητική του δόναμι και εμπνέεται απ' αυτό τό θειο πνεύμα. Κικέρων.